

Két lélek

Két nő, hajukban virág alakú fonatok. Két lány, két lélek, melyek együtt teremtenek emlékezetes pillanatokot.

Táncolnak egymás mellett, örökké szabadon. Ruhájuk leng, a nyári melegben frissítő szél hűti őket. Barátnők táncolnak, nyári lepkék, szívük szabadon szárnyal, nekik senki nem kell. Egy igazi barátság elég. A mandolin húrjai között rejtett érzelmek. A férfi, aki a zene nyelvén szól, örök dallamokat játszik. Az ő meséjének szereplői. A mandolin húrjai lágyan pengetve szólalnak meg, és a dal mélyen a szívükbe hatol.

A lányok fodros ruhákat hordanak, egykor öreganyám derekát is ilyen ruhák ölelték. Ő többé már nincs itt, a jobb világon van, valahol, ahol nappal is, de éjjel is a férfi hófehér ingben játszik. Mindig szerette a fodros ruhákat.

Ahogy a fátyolos ruhák susognak a lábnyomok mögött. Ő is szeretett táncolni a meleg nyári éjszakában. A tánc, mint a barátság, örök és összefonódó, szép és elválaszthatatlan. Ez a két ruha, melyek mindegyike történetet mesél, a szépség szót írják le. És az a pincér, őt elfelejtjük? Ő nem fontos? Csak egy mellékszereplő. És a poharak? Ki ivott belőlük? Valakinek ez lehetett az utolsó kávéja, vagy akár teája. Másoknak pedig az első közös ital amelyre, életük végéig emlékezni fognak. Ez mind csak történelem és költészet, nem igaz? Valami, amiről csak gondolkodhatunk. Valami, amit csak ők tudnak. Többé nincs már ilyen. Nincsenek táncpartnerek, és nincs zongorista se, így a mandolin váltotta fel őket. Két táncoló elegendő egymásnak. Ez igazi barátság. Az idő nagyon szép dolog. Gyorsan múlik, de lassan is, borús vagy napos. Az idő elmúlik. Ahogy könnyed léptekkel haladnak át a táncparketten.